

"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.Subscription per year \$4.00
Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

газета для робочого людю — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.

Видає Стіваришенія "Українських Робітничих Вістей".

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., CanadaНепоміщені в газеті рукописи не звертаються, хіба що дописувач ви-
разно зазначить, що бажає звороту своїх рукописів на случай їх непоміщен-
ня та залучить поштову марку на її пересилку.

ХТО ПЕРШИЙ ВИКРИВ "РЕВОЛЮЦІЮ" В КАНАДІ?

На судовій розправі проти Українського Робітничого До-
му в Порт-Артурі, Онт., що відбулася минулого місяця в Порт
Артурі, Онт., складала дуже інтересні звання свідки поклади-
ли зі сторони оscarжуваних. На підставі тих звань і вироблю-
ється в головах деяких людей поняття, що українські радикали
появлялися в Канаді "революцією". На підставі тих звань і су-
дія Келі, перед яким велася розправа, сказав несподіване сло-
во про оscarжених та "їх спільників в Вінніпегу". Звання
українських "патріотів" підчас розправи в Порт-Артурі при-
чинилися в великій мірі і до нападів "Фрі Прес" на Стіваришен-
ня Український Робітничий Дім.

За порт-артурською газетою "Daily News-Chronicle" з 13.
грудня м. р. ми подіємо понижче, як то панове "патріоти"
з Порт-Віліям, ученики Степанівських і Арсенівських, старалися
представити в суді українських робітників, згуртованих в Укр.
Роб. Дім, як страшних заговорників-революціонерів, що хо-
чуть повернути Канаду до гори ногами. Ось що пише до-
слідно згадана газета в статті про судову розправу в Порт-Ар-
турі (подіємо лише уривки з довгої статті):

"Свідки, що складали п'ять раніш звання для оscarжу-
ючих, заявили, що Український Робітничий Дім в Вінніпегу до-
ставляв агітаторів революції в Канаді і симпатиків комуністич-
ної держави та вислав інструкції до радикалів в Порт-Артурі
і Порт-Віліям, закликаючи їх бути готовими до надходячої
революції".

Газета "Daily News-Chronicle" виразно пише, що висше на-
ведену заяву зложили свідки зі сторони оscarжуваних. Це зна-
чить, що про "революцію", яку ніби-то п'янували викликати
українські робітники, не вичитано нічого ні в "Українських
Робітничих Вістях", які предано і відчитували в суді, ані
в справозданні IV. З'їзду Стів. У.Р.Д., яке також відчитувало
в суді і яким так хвалилася "Фрі Прес". Дурочів про "рево-
люцію" наговорили самі свідки зі сторони оscarжуваних, себ-
то українські "патріоти".

Чи диво отже, що після таких заяв свідків, які знімали
під присягою, судія висловився неприхильно про оscarжених?
А голос судії має велику вагу. І тому "Фрі Прес" завісиди по-
каликалася потім на те, що сказав судія Келі про Стів. У.Р.Д.
А тимчасом треба вартати, а не нормального чоловіка, що-
би міг наговорити таке, як ми зачитували повисше з порт-ар-
турської англійської газети.

Ось що читаємо даліше в "Daily News-Chronicle" про зі-
знання свідка Ніка Врїстїнюка на розправі в Порт-Артурі:

"Нік Врїстїнюк, бувши віцепрезидент Товариства "Про-
світа", з'явився раніш в суді, що Коленік, один з вінніпег-
ських "червоних" агітаторів, говорив таке Українцям в Порт-
Віліям в літі 1921 року: "Заберіть все, що мають капіталісти!
Візьміть в своє посідання всі річи а будете працювати лише по-
тири години на день! Візьміть силою, як треба!"

Чи ці слова не звучать гарно в суді?

А ось слухайте даліше:

"Свідок (Врїстїнюк) сказав, що радикальний елемент я-
вно проповідував комунізм, але всі мітинги з агітаторами відбу-
валися при замкнених дверях. Ніхто, хто не був в симпатії з ре-
волюційним рухом, не був допущений на тайні зібрання і на-
ради відбувалися тихо..."

"В листопаді 1922 року скликано мітинг "Товариства" під
радикальною контролею, на котрім Попович говорив до чле-
нів і сказав їм, що його система "робітників" (?) є така пер-
фектна, що він може "за одним потягом шнурка пустити в рух
все від Галафаксу до Венкуверу".

"Чи спроваджувало інших агітаторів?" — спитав п. Дав-
лер (адвокат оscarжуваних).

"Так. Я не можу сказати, хто вони були, однак вони були
організаторами, що хотіли захопити всю власність капіталі-
стичної класи", відповів свідок (Врїстїнюк).

"Який вплив мали ці організатори на членів?"
"Це викликало клопіт і непорозуміння в товаристві. Це
було забурення."

Що спричинило це забурення?

"Ті промови, поезія товариство вчило любови і мира для
людей, а це нове говорення шкодило і впливало на членів та
ослаблювало товариство через спробу заставити членів при-
няти їх погляди".

"Свідок сказав, що інформація для Українців в цих містах
над озерами приходила прямо з Українського Робітничого До-
му в Вінніпегу листовою або через особистого представника.
Інші представники комунізму приїздили з Торонта та Мон-
треалу."

Ось так говорили на розправі в Порт-Артур українські "па-
тріоти" в ролі свідків. З висше наведеного читач бачить, що
"революцію" серед Українців в Канаді вдумали не англійські
шпівністи, але такі самі українські. То лише колись англійські
заговорники, як ліберальний посол з Ст. Клементс, Рос, кричали на
гвалт, що українські фермери в Манітобі мають зброю і готу-
ються до "революції". Нині цю ганебну роботу сповняють
"свої" брати Українці, більшого і меншого калібру, одні в Він-
ніпегу, другі в Порт-Віліям та по інших містах.

Це все українські робітники і фермери повинні собі добре
запам'ятати.

Робітники організуються по цілм світі і лучаться в одну
робітничу міжнародну армію, бо тільки в цей спосіб, з'єднані
всі разом, зможемо ми змістити теперішній капіталістичний
лад, а завести лад соціалістичний.

Перемінити теперішній суспільний лад може лише робіт-
ничий клас, бо її перше все до того заставляє її економічне
положення. Капіталістам той лад вигідний, тому вони не ба-
жають його зміни.

СЕЛЯНСЬКІ БУДИНКИ НА УКРАЇНІ.

(Від нашого кореспондента з України.)

Дореволюційні "Просвіти" на Радянській Україні віджили свій вік і уступили місце новим культурним інституціям, вродженням самою революцією.

Та інакше й бути не могло. Наші старі "Просвіти" носили тільки таку гарну назву, а в дійсності вони зовсім не відповідали тим культурно-просвітним вимогам, які предьявля-
ли широкі маси. Правда, ще за царських часів "Просвіти" зробили своє велике діло, та в революційну епоху, коли від всіх культурних інституцій са-
мо життя почало вимагати більше ніж до революції, наші "Просвіти" показали першим, що не могли навіть в ма-
ленькій степені задовольнити цих вимог часу і самі по собі зачали вмирати.

Діяльність "Просвіти" в роки революції заключалася тільки в постанові аматорських спенічних вистав, старого пре-
старого репертуару, де обо-
язково першу ролю відігра-
вали: чарка, ковбаса і готак.
Стара, старезна побутовщина "малоросійщина", яка абсо-
лютно не могла нікого задовольнити в такі гарячі часи бо-
ротьби і творчості, якими бу-
ли перші роки революції.

Правда, не вина "Просвіти" в тім, що в нас не було взагалі революційного репертуару, що нас застала революція з "малоросійщиною" та все такі вина їх в тім, що вони за пер-
ші роки революції ані кроком не ступили вперед чим дока-
зали свою нездатність до жи-
ття, а вкінці кінців і самі себе похоронили уступаючи місце новим культурним установам: як то: клубам, хатам-читаль-
ням, селянським будинкам.

Одною з найбільш розно-
скажених і найбільш діяль-
них культурно-освітніх ін-
ституцій на Україні є тепер Се-
лянський Будинок. Селянський
Будинок рахується тепер куль-
турним центром українського
села. Селянський Будинок став
тою культурною інституці-
єю, що об'єднала в собі пер-
ші революційні культурні пун-
кти як то: клуби, читальні, бі-
бліотеки і т. п.

В Селянському Будинку сьо-
годня об'єднано, сконцентро-
вано все. Тут і клуб селянський
для відпочинку і розваги, тут і
читальня-бібліотека, тут і

театр, тут і показна вистава по
сільському господарству і а-
гровмічній та політичній курсі
і реферати на різні теми. Тут і
кузня буває при Селянськм
Будинку і ще яка небудь дру-
га майстерня, або млин чи о-
лійниця, словом все чим живе
і в чім відчуває потребу село.

Члени Селянського Будинку
розбиваються скрізь на групи
і, таким чином по системі
клубної роботи творять окре-
мі секції як то: драматична,
хорова, музикальна, спортова,
літературна, політична, сіль-
сько-господарська і пр. Всі ті
секції працюють кожна окре-
мо в означені дні і години і по-
черзі влаштовують уже для
всіх членів Селянського Буд-
инку і взагалі для селян ве-
чері кожна по своїй спеціаль-
ності.

Ось який круг діяльності
цих нових вроджених револю-
цією установ. І треба призна-
ти, що наші Селянські Будин-
ки в більшості своїй справля-
ються зі своїми завданнями
що день, що місяць все більше,
поширюючи свою діяльність і
обхоплюючи найширші круги
селянських мас. Правда, є ще
Селянські Будинки слабкі, ко-
трі не встигли розвинути своєї
роботи як слід та це буває ли-
ше з тими Будинками, що не
мають ще під собою твердої
матеріальної основи як то: як
небудь підприємство (млин, о-
лійниця, майстерня, або сад,
огорода, посівна площа як
фонд і т. п.) Та тепер вже всі
Селянські Будинки стараються
підвести під свою культурну
роботу тверду матеріальну о-
снову. Ясно, що при доможі
органів Радянської влади ім
це, вдається і без сумніву в
найближчій майбутній наші Се-
лянські Будинки стануть ви-
східними культурними центрами
серед широких селянських мас,
центрами культури, якими не
зможе похвалитися ані одна з
"висококультурних" буржуаз-
них держав.

Селянські Будинки здобули
уже собі популярність на У-
країні. Біля них групується
селянська маса як дорослих
так і молоді, а також і сільська
інтелігенція, котра знаходить
собі тут широке поле діяль-
ності.

Іван Ткачук.

Мелітополь, 5. XII. 1923.

"БОЛЬШЕВИКИ БРЕШУТЬ"

Під таким надтоблком во-
линська "Селянська Доля" пи-
ше:

Яка би тільки не наспіла ві-
домість зі Сходу, а говорила
щось доброго про тамошні у-
мовини — це брехня. Що би
не сказали большевики — брешуть. В чим це було інтересі
— то вони робили це свідомо,
а вже решта — то просто, не
маючи можливості перевіри-
ти якогось факту, звикалась
з тим, що — "брешуть". Це
штучно вироблене недовір до
Сходу було головною причи-
ною, що навіть ми, що найбіль-
ше зацікавлені в життю на
Сході, бо там є головний пень
нашого народу, не змогли уви-
явити собі дійсності, не могли
слідкувати за розвитком подій
і тамошніх життєвих умов. І
доперва в шість років істо-
ричний радянської влади, коли
світотвірний капітал переконався
остаточно, що всі його заходи
на знищення влади пролетарів
на Сході не можуть до нічого
довести, ми чуюмо, що анти-
большевницька пропаганда в
Ангалі й Америці — це "девять
десятих дикого сплетення фал-
шив, ігноранції і ошуканств".
Признаються, бо мусять при-
знатися. Життя робить своє,
а факти шораз більше дока-
зують, що на Сході виростає
новий веледень з яким світ му-
сить рахуватися.

Останні роки — це роки фінансової кризи в багатьох
державках. Та криза навістила
в першу чергу Радянські Репу-
блики. І ніхто не вірив, що
там цю кризу зліквідується. І
коли в Рад. Республіках поя-
вилася золота валюта — з цього

насміхались; — брешуть боль-
шевики. Радянська влада не
багато робила собі з того, як
на неї хто дивиться. Але, коли
треба було увійти в світ зі свої-
ми гримми, то вона показала
світові свою "брехню".
Чужоземні дипломати
представники відідали дер-
жавний банк в Москві. Що во-
ни там побачили, описує рос-
часине "Время", що виходить
в Берліні (ч. 279):

"На довший поверху були
оглянуті рисовальні й нуме-
рвальні машини. Банки чер-
вонці і нумери впливають до
Держбанку і тут автоматично
нумеруються і відлічуються.
Підчас огляду робота йшла
повним ходом.

З ридованої вся група пе-
реїшла до складу. Величезна,
низька, з зеленим склінням
сала заставлена майже в рїст
чоловіка скринями, мішками й
злитками благородних мета-
лів. Одну зі скринь, по виборі
дипломатів, відкрили і пере-
вірили те, що в ній находилось
згідно з описом приложеною
до скрині. В ній були золоті
злитки. Всі склади займають 4
поверхи і в них ховаються на
96 мільонів золотих карбован-
ців забезпечення.

Зі складів пішли до кімнати
рахівничої і для розважування.
Один з мішків, взятий зі скла-
ду, відкрили і його вїсти-
мість (тисячу кружків австрій-
ських золотих монет по 20 ко-
рон кожна) порохували упо-
ложенним способом, через вило-
ження на розм'яненім-квадраті
стола. Після цього, на дуже
делікатній вазі, що важить з
точністю до одної долі, пере-

вірили вагу злитків, взятих з
вибраної скрині.

Повернувшись до головного
будинку, в кабінеті з незгора-
емими шафами перевірили чу-
жу валюту і золоті запаси ще
не задані на склад. Тут відкрили
дві шафи на вибір. В першій
були англійські й американ-
ські банкноти на-суму 24 міль.
золотих карбованців, а в дру-
гій — золоті злитки й мішки
з рос. золотими монетами ста-
рого зразку. Один з мішків,
що вміщав 2 тисячі п'ятнай-
ть карбованцевих імперіалів,
відкрили й оглянули.

Н.Н. Кутлер, між иншим, по-

яснив гостям, що оглянутий
лише золотий фонд є фондом
Держбанку і не має нічого
спільного зі золотим фондом
Наркомфінансу С.С.Р.Р., що бага-
то разів його перевищає. Крім
того було замічено, що хоч по
закону забезпечення червонця
належить в розмірі 25 від-
сотків — в дійсності червонець
обезпечений Держбанком в
розмірі 50 відсотків".

До цього поясненя, здається
не треба. Не дивися, що чер-
вонець збагачується шораз
більшими симпатіями світово-
го капіталу.

ПЕРЕГОВОРИ РУМУНІ З С.С.Р.Р.

Зі звичайною безсоромні-
стю боярського правительства
звістили пресові правитель-
ственні органи в Бухаресті,
що представники російського
й українського радянського
правительств ведуть торго-
вельні переговори в Тирасполі
з румунською делегацією.
Як і всі вогнішні події так і ці
хитрі переговори Румуни скри-
вають в тайні. Міністер загра-
ничних справ Дука сказав тіль-
ки, що привів до цих пере-
говорів дади радянські уряди і
більш нічого.

З певним соромом мусить
правительственні органи при-
знати, що ті переговори дій-
сно ведуться. Що-ж в тім див-
ного навіть про перерву в пе-
реговорах в Тирасполі з тої
причини, що радянська деле-
гація виставила домагання не-
приємні боярам. Президент ру-
мунської делегації Манту по-
відомив безприволочно раду
міністрів про ці умови, їх
предложено навіть королеви.
Радянський уряд домагається
іменно утворення конзуляту
в Бухаресті, який разом з та-
ким самим румунським у Мо-
скві полагоджували би пита-
ння торгівлі. Нічо краще не до-
казує дійсних намірів радян-
ського уряду, що він хоче у-
творити нормальні відносини
і закінчити дотеперішній стан
з Румунією. Іза тих домагань
вийдуть на як також і дійсні
наміри боярів. Коли вони дій-
сно хочуть нормальних миро-
вих зносин з Радянською Ро-
сією й Україною, тоді прий-
муть вони спокійно ті дома-
гання, коли-ж переговори бу-
ли тільки грою, міднем очей
власної публічної опії, тоді
теперішня їхня постанова ясно
це виказує.

Боярський уряд припертий
тепер до стїни. Він не дає ні-
яких вїсток про вигляди пе-
реговорів і про дальше їх веден-
ня.

Про дійсні наміри Братіану
та його помічників — кожний
думавчий чоловік давній-
давно знає. Під натиском не-
можливості розв'язати гаспо-
дарські проблеми, під напро-
мом самих буржуазних кругів,
які вважють нормальну тор-
говлю з Рад. Республіками
життєвою konieczністю для Ру-
мунії, мусили вони почати пе-
реговори. Але в дійсності бо-
ються вони всяких зносин з
Рад. Республіками. Вони бо-
ються єдиної влади працюю-
чих мас, як чорт кадила. Вони
бояться не тільки військової
могутності Рад. Республік, во-
ни бояться навіть власних по-
неволоених мас, які мимом
всього утиску живуть.

Деякі буржуазні газети не-
раз вже влучно повідомляли,
що при переговорах не да-
ється оминуть такі спірні пи-
тання, як визнання радянсько-
го уряду та управління
бесарабського питання. Намір
бояр по просту промовчати ці
життєво важні питання мусить
бути удаременим. Бояри мо-
жуть покликатися тільки на
багнети, не можуть тих спір-
них питань мирно розв'язати.
Іх одним середником є во-
єнна диктатура, нормального
стану вони не можуть звести.

Тому у нас мало надії на по-
розуміння Рад. Республік з
правительством боярів. Все-ж
такі симпатії працюючої класи
а також і багатих селян є за
повним порозумінням з Рад.
Республіками, навіть і капіталі-
сти в краю бажають упра-
вильнення дипломатичних
зносин між обома країнами, що

Румунія вивозила би вино,
сукно, одяги й лен, а за те о-
держала би з України цукор і
мінеральні продукти. Смирні
читачі боярських часописів
нехай дим заспокояться. Це-
ж не є дипломатичні взаїмо-
відносини, нема чого боятися,
що большевицькі агітатори і
на будуче не зможуть дістати-
ся до краю боярів. З Радян-
ськими Республіками справді
переговорюється, але їхнього
правительств не визнається.

Ясно, що цілі союзного ра-
дянського уряду є інші. Він
хоче і відносно до бояр ввійти
на шлях мирових зносин, не
полишаючи однак на боці
спірних питань. Вже навіть по-
відомляють про перерву в пе-
реговорах в Тирасполі з тої
причини, що радянська деле-
гація виставила домагання не-
приємні боярам. Президент ру-
мунської делегації Манту по-
відомив безприволочно раду
міністрів про ці умови, їх
предложено навіть королеви.
Радянський уряд домагається
іменно утворення конзуляту
в Бухаресті, який разом з та-
ким самим румунським у Мо-
скві полагоджували би пита-
ння торгівлі. Нічо краще не до-
казує дійсних намірів радян-
ського уряду, що він хоче у-
творити нормальні відносини
і закінчити дотеперішній стан
з Румунією. Іза тих домагань
вийдуть на як також і дійсні
наміри боярів. Коли вони дій-
сно хочуть нормальних миро-
вих зносин з Радянською Ро-
сією й Україною, тоді прий-
муть вони спокійно ті дома-
гання, коли-ж переговори бу-
ли тільки грою, міднем очей
власної публічної опії, тоді
теперішня їхня постанова ясно
це виказує.

Боярський уряд припертий
тепер до стїни. Він не дає ні-
яких вїсток про вигляди пе-
реговорів і про дальше їх веден-
ня.

Про дійсні наміри Братіану
та його помічників — кожний
думавчий чоловік давній-
давно знає. Під натиском не-
можливості розв'язати гаспо-
дарські проблеми, під напро-
мом самих буржуазних кругів,
які вважють нормальну тор-
говлю з Рад. Республіками
життєвою konieczністю для Ру-
мунії, мусили вони почати пе-
реговори. Але в дійсності бо-
ються вони всяких зносин з
Рад. Республіками. Вони бо-
ються єдиної влади працюю-
чих мас, як чорт кадила. Вони
бояться не тільки військової
могутності Рад. Республік, во-
ни бояться навіть власних по-
неволоених мас, які мимом
всього утиску живуть.

Деякі буржуазні газети не-
раз вже влучно повідомляли,
що при переговорах не да-
ється оминуть такі спірні пи-
тання, як визнання радянсько-
го уряду та управління
бесарабського питання. Намір
бояр по просту промовчати ці
життєво важні питання мусить
бути удаременим. Бояри мо-
жуть покликатися тільки на
багнети, не можуть тих спір-
них питань мирно розв'язати.
Іх одним середником є во-
єнна диктатура, нормального
стану вони не можуть звести.

Тому у нас мало надії на по-
розуміння Рад. Республік з
правительством боярів. Все-ж
такі симпатії працюючої класи
а також і багатих селян є за
повним порозумінням з Рад.
Республіками, навіть і капіталі-
сти в краю бажають упра-
вильнення дипломатичних
зносин між обома країнами, що

би розвинути свої інтереси, а-
німе воєнна диктатура малої
групи скорумпованих боярів,
що стоять на службі францу-
ського імперіалізму бажає
радіше з давним ворогом,
— Мадяриною Гортія заключи-
ти мир проти спільного воро-
га: працюючих мас, чим поро-
зумітися з правительством ро-
бітників і селян.

РУХ КУЛЬТУРИ.

Американські учні в остан-
ніх часах поважно зацікавили-
ся минулим Америки. Наука
збагатилася цілим рядом цін-
них відкриттів, які освічують
нам життя старинних Амери-
канців, що замешкували так
званий "Новий Світ" довго до
народження Христа.

Сьогоднішній степ Юкатан
(в Мексикі) і потягачі тери-
торії його в центральній Аме-
риці, були центром високої
культури ще тоді, як на місці
сьогоднішнього Парижа, Берлі-
на і Лондону прїстїгалися бо-
лата і ліси. Та бродили дикі
люде одгнені в звірчій шкірі.
Недавні розкопки землі в сте-
пах Юкатан і Гондурас відкри-
ли розвалини дивних храмів,
величавих громадських бу-
динків і т. д. З глибини віків
перед здивованими вченими
виступила багата культура,
що часто пригадує країн риси
античної Греції, старинного
Єгипту й історичного Риму.

Недавно професор Гарвард-
ського університету Шпен-
дер, по довгих обчисленнях від-
крив, що календар старинних
мешканців степів Юкатан (так
звана маянська ера) точніший,
як сьогодняшній календар, я-
ким ми послуствуємося і який
має одну помилку: недостатку
одного дня. Виняється та-
кож, що старинним Американ-
цями була відома десятична си-
стема в той час, як старі Гре-
ки і Римляне вживали менше
точних і дуже простих систем.
В Європі десятичну систему
завели Араби.

Старинна американська ку-
льтура процвітала на протязі
довгих століть. Її з корінем
вирвали і змієли з лиця землі
білі люде, що прийшли з Євро-
пи. Еспанські інквізитори-мона-
хи, пройшли з вогнем і мечем
по цілущих землях Юкатану,
Перу і Гондурасу. Заманені зо-
лотом і іншими нечуваними
багатствами, люде ті прикрива-
ючись хрестом, знищили ку-
льтуру Америки.

Культури приходять і від-
ходять. Культура — це безна-
станий рух. Скільки їх похо-
рено в пїтми минулих сто-
літь? Довгими віками збира-
ються країн зусилля людських
умів в одному місці. Як магніт,
притягає така країн цвіт і
красу сусідніх країн і націй.
В кінці пишню розвітається
і таким способом творить-
ся ціла історична ера.

Віддавши свою долю в
скарбницю загального посту-
пу, країн слабе і замирає,
або гине від удару чужого-на-
сильного кулака. А деневбу-
ла на другому кінці земської кулі
молода нація піднімає голову
і центробільні сили культури
стремляють в нове місце.

З Китаю в старинну Амери-
ку і в Індію, з Індії в Єгипет, з
Єгипта в Грецію, з Риму в ма-
вританську Еспанію, з Еспанії в
середню Європу і Англію, від-
ти в сучасну Америку. А далі?
Куди-ж йде культура? Її доро-
га замітає сьогодні тули, де
зустрічаються Захід і Схід — в
Австралію і Японію. Невідомі
ми